

για τον αντιδίκη

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΑΚΤΙΚΗ

ΠΡΟΣΘΗΚΗ-ΑΝΤΙΚΡΟΥΣΗ

Του **Αντώνιου - Αρίσταρχου Περιστέρη** του Γεωργίου και της Σοφίας, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, Γέροντος Αρχιγραμματέα του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων κατοίκου Ιεροσολύμων Ισραήλ, P.O Box 14234 , κατόχου του υπ' αριθ. AM 1431495 Διαβατηρίου της Ελληνικής Δημοκρατίας που εκδόθηκε την 16.08.2015.

ΚΑΤΑ

- 1) Του **Αλικάκου Δημητρίου του Γεωργίου**, δημοσιογράφου, κατόχου του δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με αριθμό Σ166496 και ΑΦΜ 044481870, κατοίκου Χολαργού Αθηνών, οδός Βουτσινά 98.
- 2) Του **Κολέτσου Ορέστη-Ερρίκου του Γεωργίου**, με ΑΦΜ 111108275, ιδιοκτήτη και εκδότη της εκδοτικής εταιρείας με τον διακριτικό τίτλο «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΚΚΡΕΜΕΣ» και αριθμό ΓΕΜΗ 144171503000, που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Μποτάση 6.

Αθήνα, 20/12/2019

Σε συνέχεια των από 06.12.2019 προτάσεών μου, επί της με γενικό αριθμό κατάθεσης ΓΑΚ 70162/2019-ΕΑΚ 2181/2019 αγωγή κατά των αντιδίκων, και σε συνδυασμό με τις προτάσεις, τις ένορκες βεβαιώσεις και τα έγγραφα που προσήχθησαν από τους αντιδίκους μου, αιτούμαι να απορριφθούν εν τω συνόλω τους και επάγομαι τα κάτωθι:

Ο εναγόμενος πράγματι αποτελεί αρχισυντάκτη της ιστοσελίδας Ellinika Hoaxes, στο οποίο και πράγματι το Facebook ανέθεσε το έργο της διασταύρωσης των αναρτούμενων δημοσιευμάτων και αναρτήσεων χρηστών. Αυτό όμως που

αποσιωπάται είναι ότι καταρχήν το Facebook είναι η εταιρεία με τις περισσότερες κατηγορίες για αδιαφάνεια, εκμετάλλευση των προσωπικών δεδομένων των χρηστών της, επιλεκτική προβολή περιεχομένου, παραβίαση του ανταγωνισμού κλπ. Ο ισχυρισμός δε περί του παγκοσμίου φήμης IFCN και την πιστοποίηση του στην εταιρεία του εναγομένου, λεκτέο είναι ότι ουδείς φορέας ή οργάνωση το αναγνωρίζει πέρα από το ίδιο το Facebook προκειμένου να νομιμοποιήσει την επιλογή του για την ανάθεση ενός έργου δημοσίας υφής, δηλαδή την ανακάλυψη της αλήθειας ή μη ενός δημοσιεύματος, σε έναν ιδιώτη όπως η εταιρεία του εναγομένου, προκειμένου να αποφύγει ως εταιρεία την οποιαδήποτε επέμβαση των ρυθμιστικών αρχών στην πλατφόρμα του. Ο λόγος δε που το εν λόγω έργο ανετέθη στην εταιρεία του εναγομένου είναι ότι ουδείς άλλος οργανισμός ή δημοσιογράφος στην Ελλάδα αποδέχτηκε το ρόλο του ιδιωτικού κήνσorra του λόγου στο διαδίκτυο, δηλαδή την επιβολή της ιδιωτικής λογοκρισίας στις ελληνικές δημοσιεύσεις που πραγματοποιούνται στο Facebook. Απότοκο του εν λόγω γεγονότος είναι οι συχνές καταγγελίες για κατάπνιξη της ελευθερίας του λόγου από την εταιρεία του εναγομένου, από άλλα δημοσιογραφικά σάιτ, μέσω του ανερευθρίαστου χαρακτηρισμού δημοσιευμάτων τους ως ψευδή, απλά με βάση την αντίθεση του εναγομένου και των συνεργατών του με την άποψη που εκφράζει ένα άρθρο.

Αυτό δε που προκύπτει από τις προτάσεις των αντιδίκων μας είναι η σύγχυση περί του αντικειμένου της αγωγής, και ως ένα βαθμό και του διαδίκου που έχουν απέναντι τους. Αντικείμενο της αγωγής δεν είναι το πως ανάβει το Άγιο Φως, αλλά οι αξιώσεις των φυσικών προσώπων τα οποία ο εναγόμενος παρουσιάζει να ομολογούν δήθεν για παραπλάνηση ως προς το εν λόγω θέμα χωρίς αυτό ουδέποτε να συνέβη, και η χρήση της εικόνας τους χωρίς να υφίσταται προς τούτο καμία νομική βάση που να τεκμηριώνει την νομιμότητα της επεξεργασίας. Οι εν λόγω στιχομουθίες, όπως για παράδειγμα της σελ. 30 του βιβλίου του όπου ο ενάγων φέρεται από τον εναγόμενο δήθεν να του απαντάει σχετικά με το καντήλι του Αγίου Τάφου, δεν συνέβησαν ποτέ παρά μόνο στην φαντασία του συγγραφέα, με σκοπό να παρουσιάσει μια δήθεν εικόνα αντικειμενικότητας στοχεύοντας στον σχηματισμό μιας δήθεν αδιάσειστης τεκμηρίωσης των άλλως ατεκμηρίωτων ισχυρισμών του, οι οποίοι χωρίς την συμπερίληψη του ονόματος μου, και του

ΠΙΣΤΩΣΗ Ψάκισσα, ουδεμία αξιοπιστία θα μπορούσαν να επικαλεστούν. Το γεγονός όμως ότι μιλήσαμε και υποδεχθήκαμε καλόπιστα τον εν λόγω άνθρωπο θεωρώντας ότι δεν έχουμε κάτι να κρύψουμε, δεν σημαίνει ότι μόνο η δημοσιογραφική του ιδιότητα και η ευρύτατη στήριξη που λαμβάνει λόγω της άμεσης δυνατότητας προβολής του στα ΜΜΕ και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης καθιστούν ανεκτή την ταύτιση των απόψεων μου με τις απόψεις που με παρουσιάζει ψευδώς δήθεν να υποστηρίζω. Η ελευθερία του λόγου και του τύπου δεν ανήκει μόνο σε αυτούς που ελέγχουν τον τύπο και διατηρούν ευρείες προσβάσεις σε αυτόν όπως ο εναγόμενος, και ο οποίος τεχνηέντως διαδίδει ότι η μεταξύ μας νομική διαμάχη είναι η μάχη του εκκλησιαστικού Γολιάθ με τον δημοσιογραφικό Δαβίδ για την κατάπνιξη της άποψης του, δρώντας ως ένα σκοτεινό κέντρο εξουσίας. Η συμβιβαστική δε επίλυση της διαφοράς των εναγομένων με το Πατριαρχείο, η οποία σημειωτέον δεν έχει επιλυθεί και απλώς για δικονομικούς λόγους έχει προς ώρας ματαιωθεί, αφορά αυτούς και το Πατριαρχείο αποκλειστικά.

Η προσωπική μου άποψη όμως για τα ζητήματα που θίγει ο εναγόμενος στο βιβλίο του, το οποίο είναι κατά τα άλλα πλήρως σεβαστό ως πνευματική του ιδιοκτησία και έκφραση των απόψεων του, διαφέρουν κάθετα σε σχέση με αυτά που φέρομαι να διατυπώνω κατά την πένα του συγγραφέα και τα οποία ουδέποτε είπα, και αποτελούν την εκδήλωση της δικής μου ελευθερίας να μην διαδίδονται ως δικές μου απόψεις που αποτελούν τις απόψεις του ίδιου του εναγομένου προσβάλλοντας ταυτόχρονα το ίδιο δικαίωμα μου στην αρνητική όψη της ελευθερίας του λόγου. Το γεγονός ότι παρουσιάζομαι δήθεν να ομολογώ ότι το Καντήλι εισέρχεται στο Πανάγιο Τάφο αναμμένο (σελ. 30) του βιβλίου ή ότι αποδέχτηκα την ύπαρξη δήθεν αναπτήρα (σελ. 85) εκμυστηρευόμενος μάλιστα όλα αυτά στον εναγόμενο μετά από γνωριμία ολίγων εβδομάδων, όχι απλά δεν συνέβησαν ποτέ αλλά είναι προσβλητικά για τον δικό μου εσωτερικό αυτοκαθορισμό ως ιερωμένου και με δυσφημούν λόγω της αναλήθειας του περιεχομένου τους τόσο ως ιερωμένο όσο και άνθρωπο. Η ανοχή σε μια δημοκρατική κοινωνία έναντι σε κάθε άποψη, όσο σοκαριστική και αν είναι αυτή είναι δεδομένη, όχι όμως όταν το σοκαριστικό αποτελεί η άποψη του εναγομένου με την επίκληση της παρουσίας των απόψεων του ως δικών μου μαρτυριών ενώπιον του, χωρίς κάτι τέτοιο ουδέποτε να συνέβη. Το να διαφωνεί με την

ερμηνεία της Εκκλησίας ή με τις δικές μου θέσεις ο εναγόμενος είναι ένα αναφαίρετο δικαίωμα του. Αναφαίρετο δικαίωμα του όμως δεν είναι να διαδίδει ψευδώς ότι οι εν λόγω ισχυρισμοί ήταν τα δικά μου πιστεύω και οι δικές μου απόψεις πάνω σε αυτό το ζήτημα, επικαλούμενος μάλιστα και την ύπαρξη δήθεν απόλυτης επίδειξης της δημοσιογραφικής δεοντολογίας από την πλευρά του. Ο προοιμιακός χαρακτήρας της παραγράφου 2 του άρθρου 10 και η αναφορά καθηκόντων και υποχρεώσεων υφίσταται ακριβώς για να αποτρέψει την κατάχρηση των ορίων και την στάθμιση της δίκαιης ισορροπίας μεταξύ της ελευθερίας του λόγου και της τιμής και ιδιωτικότητας του προσώπου.

Οι εν λόγω ισχυρισμοί δεν παρουσιάζονται ως αξιολογικές κρίσεις του συγγραφέα, αλλά ως δηλώσεις γεγονότων χωρίς επαρκή αιτιολογική βάση πέρα από τους ίδιους τους ισχυρισμούς του. Το γεγονός δε της ελάχιστης κυκλοφορίας του βιβλίου, το οποίο κατά τους ισχυρισμούς της εκδότριας ανέρχεται σε περίπου 1.000 αντίτυπα, δεν μεταβάλλει τον βαθμό της προσβολής, ο οποίος είναι πρώτα και κύρια στον ψυχισμό και στον συναισθηματικό μου κόσμο. Όσο για τον μανδύα ψεύδους που δήθεν επικαλείται ότι αποτίναξε, ισχυρισμό που μετέλθε και δημόσια, καθίσταται σαφές ότι ο μανδύας αυτός με περιβάλλει αποκλειστικά λόγω των ψευδών ισχυρισμών του στο επίμαχο βιβλίο. Οι ισχυρισμοί του δε περί τσαρλατάνων δεν έχουν καμία συνεισφορά σε κανένα ζήτημα δημοσίου ενδιαφέροντος. Όπως δε προκύπτει από την νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του ανθρώπου σε μια δημοκρατική κοινωνία η διαφωνία σχετικά με την ερμηνεία των θρησκευτικών πιστεύω είναι πλήρως επιτρεπτή εφόσον όμως η διαφωνία αυτή δεν εκτείνεται στην προκλητική απεικόνιση της πίστης ενός ατόμου με αποτέλεσμα την δυνατότητα επέλευσης βλάβης στον θρησκευτικό αυτοκαθορισμό του ατόμου, το οποίο και εκλαμβάνεται ως παραβίαση του πνεύματος ανεκτικότητας σε μια δημοκρατική κοινωνία (ΕΔΔΑ Ε.Σ. κατά Αυστρίας, απόφαση της 25^{ης} Οκτωβρίου 2018, σκέψεις 53-55).

Αναφορικά δε με τους ισχυρισμούς των αντιδίκων μου περί του επιτρεπτού και των ορίων της κριτικής σε δημόσια πρόσωπα υφίσταται ενδεχομένως μερική νομική άγνοια περί του τι συνιστά το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων. Η Αγιοταφική Αδελφότητα αποτελείται εν τω συνόλω της από αριθμό ιερωμένων όχι άνω των 120, δηλαδή μικρότερο ακόμα και από Μονές στην Ελληνική Επικράτεια, από το

σύνολο των οποίων οι Επίσκοποι είναι περίπου 20 και οι ιερείς με οποιονδήποτε αρχιερατικό αξίωμα σε περίπου 50. Το γεγονός αυτό δεν μεταβάλλει τους ιερείς της Αδελφότητας σε δημόσια πρόσωπα όπως τους ιερείς του Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου της Εκκλησίας της Ελλάδας που μισθοδοτούνται από το Κράτος, με τους Μητροπολίτες να λαμβάνουν απολαβές γενικού γραμματέα της κεντρικής κυβέρνησης, ή των ΝΠΙΔ που αυτή εποπτεύει, καθώς απουσιάζει το σύνολο των κριτηρίων που καθορίζει την ιδιότητα ενός προσώπου ως δημοσίου, δηλαδή η άσκηση δημόσιας εξουσίας και η διαχείριση δημοσίων κονδυλίων, η αναγνωριστικότητα στην ελληνική επικράτεια, η ύπαρξη ποιμνίου και η καθημερινή συναναστροφή με την ελληνική κοινωνία ή κατ' ελάχιστο με την περιοχή της χωρικής αρμοδιότητας του κάθε Μητροπολίτη. Τα μέλη της Αγιοταφικής Αδελφότητας διαμένουν κατά κύριο λόγο στο συγκρότημα του Παναγίου Τάφου, δεν ασκούν καμία εξουσία στην Ελλάδα ή στο Ισραήλ, έχοντας ελάχιστο ποίμνιο παλαιστινιακής καταγωγής, δεν λαμβάνουν κανένα επίδομα ή βοήθημα ή μισθό από το Ελληνικό Κράτος, και δεν έχουν ουδεμία προβολή στην Ελληνική Επικράτεια πλην του Πατριάρχη, και καμία προβολή στην κοινή γνώμη της χώρας ούτε καν στον εκκλησιαστικό κόσμο της χώρας, με την μοναδική σύνδεση τους με την χώρα καταγωγής τους να είναι οι προσκυνητές που επισκέπτονται τους Αγίους Τόπους. Ως εκ τούτου δεν ταυτίζονται με τους Μητροπολίτες της Εκκλησίας της Ελλάδας και τα ΝΠΙΔ αυτής, και δεν αποτελούν δημόσια πρόσωπα υποχρεωμένα να ανέχονται ευρύτερα όρια κριτικής από ότι ο οποιοσδήποτε Έλληνας πολίτης, όπως υπονοεί το σύνολο των προτάσεων των αντιδίκων. Η θεσμική επικοινωνία δε που επικαλείται ο αντίδικος μου δεν πραγματοποιήθηκε στο γραφείο μου όπως και ψευδώς επικαλείται ο ενάγων, αλλά όπως ομολογεί και στην σελίδα 85 του βιβλίου του στο κελί μου εντός του Παναγίου Τάφου και ήταν καθαρά προσωπική και όχι με την υπηρεσιακή μου ιδιότητα.

Αναφορικά δε με τους ισχυρισμούς αντιδίκων περί της απόλυτης εξαίρεσης της δημοσιογραφικής επεξεργασίας από τις ρυθμίσεις του ΓΚΠΔ δυνάμει του άρ. 28 παρ. 2 Ν. 4624/2019 που εξαιρεί την επεξεργασία για δημοσιογραφικούς σκοπούς από το πεδίο εφαρμογής των περισσότερων κεφαλαίων του ΓΚΠΔ, ανάμεσα στα οποία το κεφ. II περί συγκατάθεσης (άρ. 7 ΓΚΠΔ) και νομίμων βάσεων (άρ. 6 ΓΚΠΔ) και το κεφ. III περί δικαιωμάτων του υποκειμένου, όπως το δικαίωμα ενημέρωσης

(άρ. 14-15 ΓΚΠΔ), πρόσβασης (άρ. 15 ΓΚΠΔ), διόρθωσης (άρ. 16 ΓΚΠΔ), διαγραφής (άρ. 17 ΓΚΠΔ) και εναντίωσης (άρ. 21 ΓΚΠΔ), είναι νομικά αυτονόητο μέσω της γραμματικής ερμηνείας ότι η εξαίρεση υφίσταται κατά την σαφή διατύπωση της διάταξης ότι τα ανωτέρω ισχύουν **στον βαθμό που είναι αναγκαίο συμβιβαστεί το δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα με το δικαίωμα στην ελευθερία της έκφρασης και πληροφόρησης συμπεριλαμβανομένης της επεξεργασίας για δημοσιογραφικούς σκοπούς, και όχι a priori σε κάθε δημοσιογραφική επεξεργασία.** Περαιτέρω η διάταξη του αρ. 2 περιλαμβάνει τους ίδιους όρους που περιλαμβάνει για το καταρχήν επιτρεπτό και την νομιμότητα της επεξεργασίας η διάταξη του αρ. 1 του αρ. 28, ήτοι α) το υποκείμενο των δεδομένων έχει παράσχει τη ρητή συγκατάθεσή του, β) αφορά δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που έχουν προδήλως δημοσιοποιηθεί από το ίδιο το υποκείμενο, γ) υπερέχει το δικαίωμα στην ελευθερία της έκφρασης και το δικαίωμα της πληροφόρησης έναντι του δικαιώματος προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα του υποκειμένου, ιδίως για θέματα γενικότερου ενδιαφέροντος ή όταν αφορά δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα δημοσίων προσώπων και δ) όταν περιορίζεται στο αναγκαίο μέτρο για την εξασφάλιση της ελευθερίας της έκφρασης και του δικαιώματος ενημέρωσης, ιδίως όταν αφορά ειδικών κατηγοριών δεδομένα Προσωπικού Χαρακτήρα, καθώς και ποινικές διώξεις, καταδίκες και τα σχετικά με αυτές μέτρα ασφαλείας, λαμβάνοντας υπόψη το δικαίωμα του υποκειμένου στην ιδιωτική και οικογενειακή του ζωή. **Όπως καθίσταται σαφές οι εξαιρέσεις για την επεξεργασία για δημοσιογραφικούς σκοπούς της παρ. 2 τυχάνουν εφαρμογής εφόσον η επεξεργασία είναι καταρχήν νόμιμη δυνάμει των περιπτώσεων της παρ. 1 του εν λόγω άρθρου, επιθεβαιώνοντας δηλαδή την ανάγκη στάθμισης μεταξύ των συγκρουόμενων δικαιωμάτων.**

Κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ επιτρέπεται η επιβολή περιορισμών στην άσκηση δικαιωμάτων, όπως εκείνα που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη, υπό την προϋπόθεση ότι οι περιορισμοί αυτοί προβλέπονται από τον νόμο, σέβονται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών και ότι, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε σκοπούς

γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων (απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2010, Volker und Markus Schecke και Eifert, C-92/09 και C-93/09, EU:C:2010:662, σκέψη 50).

Ο κανονισμός 2016/679 καθιερώνει ως εκ τούτου ρητώς την απαίτηση στάθμισης μεταξύ, αφενός, των θεμελιωδών δικαιωμάτων στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη, και, αφετέρου, του θεμελιώδους δικαιώματος στην ελευθερία πληροφόρησης, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 11 του Χάρτη (βλ. ΔΕΕ απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2019, C137-17 CNIL V GOOGLE, σκέψεις 58-59).

Σύμφωνα με το άρθρο 3.4 των Κατευθυντήριων Γραμμών για την συγκατάθεση της Ομάδας Εργασίας του άρθρου 29 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής «ο ΓΚΠΔ ορίζει σαφώς ότι η συγκατάθεση απαιτεί δήλωση του υποκειμένου των δεδομένων ή σαφή θετική ενέργεια, το οποίο σημαίνει ότι η συγκατάθεση πρέπει να παρέχεται πάντοτε μέσω θετικής ενέργειας ή δήλωσης. **Πρέπει να είναι προφανές ότι το υποκείμενο των δεδομένων συγκατατέθηκε στη συγκεκριμένη επεξεργασία.** Το άρθρο 2 στοιχείο η) της οδηγίας 95/46/ΕΚ περιγράφει τη συγκατάθεση ως «δήλωση βουλήσεως με την οποία το πρόσωπο στο οποίο αναφέρονται τα δεδομένα δέχεται να αποτελέσουν αντικείμενο επεξεργασίας τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν». Το άρθρο 4 σημείο 11) του ΓΚΠΔ επεκτείνει αυτόν τον ορισμό διευκρινίζοντας ότι η έγκυρη συγκατάθεση προϋποθέτει ρητή ένδειξη με δήλωση ή με σαφή θετική ενέργεια, σύμφωνα με προηγούμενη καθοδήγηση που εκδόθηκε από την ομάδα εργασίας του άρθρου 29.

«Σαφής θετική ενέργεια» σημαίνει ότι το υποκείμενο των δεδομένων πρέπει να έχει προβεί σε εκούσια ενέργεια για να συγκατατεθεί στη συγκεκριμένη επεξεργασία. Στην αιτιολογική σκέψη 32 παρέχεται πρόσθετη καθοδήγηση σχετικά με το σημείο αυτό. Η συγκατάθεση μπορεί να ληφθεί μέσω γραπτής ή (ηχογραφημένης) προφορικής δήλωσης, μεταξύ άλλων με ηλεκτρονικά μέσα.

Ενδεχομένως, ο πλέον κυριολεκτικός τρόπος εκπλήρωσης του κριτηρίου της «γραπτής δήλωσης» να είναι να διασφαλίζεται ότι το υποκείμενο των δεδομένων συντάσσει επιστολή ή ηλεκτρολογει μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου προς τον

υπεύθυνο επεξεργασίας όπου εξηγεί σε τι ακριβώς συγκατατίθεται. Ωστόσο, συχνά αυτό δεν είναι ρεαλιστικό. Οι γραπτές δηλώσεις μπορούν να έχουν πολλές μορφές και μεγέθη που μπορούν να συνάδουν με τον ΓΚΠΔ. Με την επιφύλαξη του ισχύοντος (εθνικού) ενοχικού δικαίου, η συγκατάθεση μπορεί να εξασφαλιστεί μέσω ηχογραφημένης προφορικής δήλωσης, παρότι πρέπει να δίδεται η δέουσα προσοχή στις πληροφορίες που είναι διαθέσιμες στο υποκείμενο των δεδομένων πριν από τη δήλωση της συγκατάθεσης. Η χρήση προσυμπληρωμένων τετραγωνιδίων συμμετοχής είναι ανίσχυρη βάσει του ΓΚΠΔ. **Η σιωπή ή η αδράνεια από την πλευρά του υποκειμένου των δεδομένων, δεν μπορούν να εκλαμβάνονται ως ενεργή δήλωση επιλογής.**».

Στο άρθρο 7 παράγραφος 1, ο ΓΚΠΔ υπογραμμίζει σαφώς τη ρητή υποχρέωση του υπευθύνου επεξεργασίας να αποδεικνύει τη συγκατάθεση του υποκειμένου των δεδομένων. Σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 1, το βάρος της απόδειξης φέρει ο υπεύθυνος επεξεργασίας. Στην αιτιολογική σκέψη 42 αναφέρονται τα εξής: **«Όταν η επεξεργασία βασίζεται στη συναίνεση του υποκειμένου των δεδομένων, ο υπεύθυνος επεξεργασίας θα πρέπει να είναι σε θέση να αποδείξει ότι το υποκείμενο των δεδομένων συγκατατέθηκε στην πράξη επεξεργασίας.»**. Ο υπεύθυνος επεξεργασίας πρέπει να αποδεικνύει ότι εξασφάλισε την έγκυρη συγκατάθεση του υποκειμένου των δεδομένων. Ο ΓΚΠΔ δεν καθορίζει πώς ακριβώς πρέπει να γίνεται αυτό. Ωστόσο, ο υπεύθυνος επεξεργασίας πρέπει να είναι σε θέση να αποδείξει ότι, σε κάθε δεδομένη περίπτωση, το υποκείμενο των δεδομένων έδωσε τη συγκατάθεσή του (βλ. σελ. 25 των Κατευθυντήριων Οδηγιών της Ομάδας Εργασίας αρ. 29).

Το άρθρο 6 του ΓΚΠΔ καθορίζει τις προϋποθέσεις της νόμιμης επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και περιγράφει έξι νόμιμες βάσεις στις οποίες μπορεί να στηριχθεί ο υπεύθυνος επεξεργασίας. **Η εφαρμογή μίας εκ των έξι αυτών βάσεων πρέπει να προσδιορίζεται πριν από τη δραστηριότητα επεξεργασίας και σε σχέση με συγκεκριμένο σκοπό. Εάν ο υπεύθυνος επεξεργασίας επιλέξει να βασιστεί στη συγκατάθεση για οποιοδήποτε μέρος της επεξεργασίας, πρέπει να είναι διατεθειμένος να σεβαστεί την επιλογή αυτή και να παύσει το συγκεκριμένο μέρος της επεξεργασίας αν το φυσικό πρόσωπο ανακαλέσει τη συγκατάθεσή του. Ανακοίνωση ότι τα δεδομένα θα υποβληθούν σε**

επεξεργασία βάσει συγκατάθεσης, ενώ στην πραγματικότητα χρησιμοποιείται άλλη νόμιμη βάση, είναι θεμελιωδώς άδικη για τα φυσικά πρόσωπα.

Με άλλα λόγια, ο υπεύθυνος επεξεργασίας δεν μπορεί να μεταπηδήσει από τη συγκατάθεση σε άλλες νόμιμες βάσεις. Για παράδειγμα, δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιήσει αναδρομικά τη βάση του έννομου συμφέροντος προκειμένου να δικαιολογήσει την επεξεργασία αν αντιμετωπίσει προβλήματα σχετικά με την ισχύ της συγκατάθεσης. Λόγω της απαίτησης γνωστοποίησης της νόμιμης βάσης στην οποία στηρίζεται ο υπεύθυνος επεξεργασίας κατά τη συλλογή των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, οι υπεύθυνοι επεξεργασίας πρέπει να έχουν αποφασίσει πριν από τη συλλογή ποια είναι η εφαρμοστέα νόμιμη βάση (βλ. σελ. 29 των Κατευθυντήριων Γραμμών).

Από την επισκόπηση των προτάσεων των αντιδίκων προκύπτει ότι η νόμιμη βάση την οποία καταρχήν επικαλούνται είναι η συγκατάθεση του υποκειμένου. Η συγκατάθεση όμως που επικαλείται δεν είναι καν ρητή, παρά καθ' ομολογία του ίδιου του εναγόμενου το γεγονός ότι ο ενάγων γνώριζε για την δημοσιογραφική του ιδιότητα αποτελεί τεκμαιρόμενη συγκατάθεση για την δημοσίευση της φωτογραφίας μου και της εικόνας του προσώπου μου, απλώς και μόνο από την δημοσιογραφική ιδιότητα του εναγομένου. Δηλαδή η επαφή με έναν δημοσιογράφο, έναν κλάδο που επικαλείται κατεξοχήν και ορθά την ύπαρξη απορρήτου για την επιτέλεση της αποστολής του, συνεπάγεται την συγκατάθεση του προσώπου που συναναστρέφεται τον δημοσιογράφο σε κάθε επεξεργασία των προσωπικών του δεδομένων, ήτοι ότι οι δημοσιογράφοι αποτελούν μια ζώνη πλήρους έλλειψης ιδιωτικότητας, σε σημείο μάλιστα να χαρακτηρίζει την εικόνα του προσώπου μου ως πνευματική του ιδιοκτησία (σελ. 20 των προτάσεων του α' εναγομένου). Ως εκ τούτου ουδεμία ρητή ή έστω υπόνοια συγκατάθεσης επικαλείται, μην αναφέροντας από που σχημάτισε την εντύπωση της συγκατάθεσης, μη αναφέροντας καν το πρόσωπο που προέβη στην φωτογράφιση, παρά επικαλούμενος ότι ασχέτως του γεγονότος ότι ο ενάγων δεν γνώριζε καν για την ίδια την λήψη της εικόνας του από τον εναγόμενο όφειλε να γνωρίζει ότι η συνάντησή του με τον εναγόμενο επέγονταν κινδύνους που όφειλε να γνωρίζει λόγω της δημοσιογραφικής ιδιότητας του εναγομένου, ήτοι ότι το δημοσιογραφικό επάγγελμα ενός ανθρώπου αποτελεί το κριτήριο παραβίασης της στεγανότητας ή

μη της ιδιωτικής ζωής και ίδιας εικόνας του προσώπου. Τέλος ουδεμία αιτιολόγηση της αναλογικότητας και αναγκαιότητας της αυτονόητης παραβίασης των προσωπικών δεδομένων του ενάγοντος παρατίθεται για την διαπίστωση της ανάγκης πραγμάτωσης της παραβίασης για την ικανοποίηση του δικαιώματος του εναγομένου στην ελεύθερη έκφραση. Σε κανένα σημείο δεν προκύπτει ότι η δημοσιοποίηση της εικόνας του προσώπου του ενάγοντος συνέβαλλε στον δημόσιο διάλογο ή ότι αυτή εχώρησε για την ικανοποίηση ενός ενδιαφέροντος του κοινού για πληροφόρηση, παρά ο ενάγων επικαλείται ως αιτία για την παραβίαση την ανάγκη τεκμηρίωσης των γραφομένων του. Ήτοι ότι η εν λόγω φωτογραφία αποτελεί το τεκμήριο που αποδεικνύει την αλήθεια των γραφομένων του. Το μόνο γεγονός όμως που αποδεικνύει η φωτογραφία είναι ότι ο εναγόμενος βρέθηκε στο γραφείο του ενάγοντος και τίποτα παραπάνω. Η δημοσιοποίηση της όμως στο βιβλίο του ενάγοντος είναι προδήλως δυσαναλόγη σε σχέση με το δικαίωμα του ενάγοντος στην προστασία της ιδιωτικής του ζωής, χωρίς το γεγονός ότι είναι μόνο 1 φωτογραφία να παίζει ρόλο στην διαπίστωση της παραβίασης. Η δημοσιοποίηση της εικόνας του προσώπου του ενάγοντος δεν ήταν σε κανένα σημείο απαραίτητη για την πραγμάτωση των σκοπών που επιδίωκε ο ενάγων με την δημοσιοποίηση της. Η εικόνα δε οδηγεί άμεσα στην ταυτοποίηση του προσώπου μου παρά τους δήθεν ισχυρισμούς περί θολότητας της φωτογραφίας ή μη επαρκούς ταυτοποίησης μου λόγω του ότι είμαι σκυμμένος στο γραφείο μου.

Στο σκέλος δε των ένορκων μαρτυριών είναι σαφές ότι η 1^η μαρτυρία του Νικολάου Μπαλτάτζη, ο οποίος και παράνομα χαρακτηρίζει τον εαυτό του ως Αρχιεπίσκοπο Ασκάλωνος, στερείται κάθε αξιοπιστίας και αντικειμενικότητας. Αποτελεί δε έναν από τους ελάχιστους ιερείς στον ορθόδοξο κλήρο ο οποίος κατέχει το δυσάρεστο προνόμιο της καθαίρεσης όχι 1 αλλά 3 φορές κατά την διάρκεια του βίου του, παραμένει δε στην τάξη των λαϊκών μέχρι και σήμερα. Η περίοδος μεταξύ 1961 και 2014 που επικαλείται ως βίο με την ιδιότητα του μέλους της Αγιοταφικής Αδελφότητας είναι δε προδήλως ψευδής. Το έτος 1970 καθαιρέθηκε με απόφαση της Ιεράς Συνόδου του Πατριαρχείου λόγω φυγής του για άγνωστους λόγους στις ΗΠΑ και επανήλθε στην τάξη των λαϊκών. Κατόπιν επανέλθε στην θέση του ιερωμένου το έτος 1981 όχι στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων αλλά στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας. Στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων επανήλθε το έτος 1984, και το έτος

1988 προήχθη στον βαθμό της Αρχιερωσύνης ως Επίσκοπος Κωνσταντίνης, στην Επισκοπική έδρα δηλαδή που κατέχει ο ενάγων σήμερα. Κατόπιν καθαιρέθηκε εκ νέου το έτος 1994 με βάση τις διατάξεις του κανονικού δικαίου, έως και το έτος 2006 οπότε και αποκαταστάθηκε στην ιερωσύνη με απόφαση του Πατριάρχη Θεοφίλου. Από την στιγμή δε της επανόδου στην ιερωσύνη ουδέποτε προσήλθε στους Αγίους Τόπους παρά μόνο για να παραλάβει την επιστολή της επανόδου του. Κατόπιν αφού παραιτήθηκε της αρχιερατικής του ιδιότητας με επιστολή προς τον Πατριάρχη Θεόφιλο, αναθεμάτισε τόσο τον ίδιο τον Πατριάρχη όσο και τον ίδιο τον ενάγοντα. Ενδεικτικό δε είναι ότι μετά την καθαίρεση του άσκησε αγωγή κατά του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων με αίτημα την καταβολή δεδουλευμένων αποδοχών για τα έτη τα οποία και τελούσε αρχιερέας του Πατριαρχείου.

Οι λοιπές δε ένορκες βεβαιώσεις προφανώς και αποτελούν όχι ένορκες βεβαιώσεις επί της παρούσας υπόθεσης με γνώση για τα περιστατικά που συνιστούν την αγωγική μου αξίωση, ήτοι την προσβολή της τιμής και υπόληψης μου και την παραβίαση των προσωπικών μου δεδομένων, αλλά τις ήδη προετοιμασθείσες ένορκες των αντιδίκων για την ματαιωθείσα αγωγή του Πατριαρχείου κατά των εναγομένων, και ως εκ τούτου ουδέν έχουν να εισφέρουν πέρα από αόριστες επικλήσεις περί του δημοκρατικού χαρακτήρα του πολιτεύματος, χωρίς καμία αναφορά ούτε στην φωτογράφιση του ενάγοντος, ούτε στις αναφορές του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης παρά εισφέροντας την προειλημμένη πεποίθησή τους για την έλλειψη πρόθεσης του συγγραφέα στην βλάβη της τιμής και της υπόληψης μου.

ΕΠΕΙΔΗ προσάγω και επικαλούμαι:

1. Την επιστολή καθαίρεσης του Νικολάου Μπαλτάτζη από τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη το έτος 2014.
2. Δημοσίευμα της ιστοσελίδας Documento με αιτίαση λογοκρισία από τα Ellinika Hoaxes, του β' εναγομένου.
3. Δημοσίευμα της ιστοσελίδας Ellinika Hoaxes με καταγραφή ως fake news αποκομμένου βίντεο από ομιλία του Πρωθυπουργού.
4. Δημοσίευμα της Pronews με θέμα αγωγή της Ένωσης Ελλήνων Φυσικών κατά της ιστοσελίδας Ellinika Hoaxes με υπονοούμενα περί της εικονικότητας της δηλωθείσας έδρας της εταιρείας.

5. Κατευθυντήριες γραμμές της Ομάδας εργασίας του άρθρου 29, που συστάθηκε με την οδηγία 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1995, σχετικά με τη συγκατάθεση βάσει του κανονισμού 2016/679, εκδοθείσα στις 10 Απριλίου 2018.

ΕΠΕΙΔΗ αιτούμαι την απόρριψη των ενστάσεων, προτάσεων και ισχυρισμών των αντιδίκων μου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και όσους προσθέσω κατά την συζήτηση της παρούσας και με ρητή επιφύλαξη κάθε νομίμου δικαιώματός μου

ΑΙΤΟΥΜΑΙ

1. Να γίνει δεκτή η παρούσα προσθήκη μου, οι κατατεθείσες προτάσεις μου και η υπό κρίση αγωγή μου με το σύνολο των αιτημάτων που περιγράφονται στο αγωγικό μου δικόγραφο, απορριπτόμενων των προτάσεων, ενστάσεων και ισχυρισμών των αντιδίκων μου, και να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στην καταβολή της δικαστικής μου δαπάνης.

Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Γ. ΑΣΚΗΤΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (Α.Μ. Δ.Σ.Θ. 11294)
26^{ης} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 22 - Τ.Κ. 546 27
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ - Π.Α. 2313 067611
ΑΦΜ: 137334700 - ΔΟΥ: Α' ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
e-mail: askt@aristeidis@gmail.com